

произведении, в котором сплетаются описания и реальных событий, и элементы художественного вымысла.

Правда, было время, когда память о нем хотели вытравить из сознания туркменского народа. И, видимо, о сложном XX веке пророчествовал Горкут Ата, сказав, что не хотел бы дожить до мрачных времен, когда люди станут забывать свои обычаи и традиции. Действительно, был период, когда туркмены стали утрачивать свой родной язык и историю, предавать забвению духовное наследие предков. В середине прошлого века любимая книга туркмен «Горкут Ата» была объявлена идеологически вредной и чуждой нашему народу, исследователей эпоса осудили как врагов, а сам текст запретили, изъяв из употребления. Но вещей учитель Горкут Ата говорил: «Цветущему зеленому лугу до осени не остаться; и как бы густо ни выпал снег, до весны ему тоже не остаться». И настали иные времена. Теперь мудрый старец Горкут Ата и его замечательная Книга снова вместе с туркменами.

Журавльова Ю. В.
НТУ «ХП»

ЄВРОПА ВСЕРЕДИНІ НАС

Сучасний етап розвитку українського суспільства характеризується спрямованістю на євроінтеграційні процеси. Ця тенденція простежується не лише в економічній і політичній сферах життя, але й безпосередньо виявляється в орієнтації на західноєвропейські духовні цінності. В своєму, частіше за все, невинуватому прагненні «кращого життя», яке чомусь, в першу чергу, асоціюється у людини з матеріальним добробутом, фінансовою стабільністю та накопиченням грошових активів, ми навіть не помічаємо, як втрачаємо те, за що боролися віками. Нашу культурну ідентичність, наші традиції, нашу силу духу, нашу віру у власні сили, нашу єдність, в решті решт.

Невже той самий народ, що, потерпаючи від гніту іноземних господарів, гнучи спину на панщині, все ж високо тримав голову, з гідністю називав себе українським і викарбовував собі свободу стражданнями та кров'ю, тепер, здобувши таку жадану незалежність, міцно стоячи на ногах і заявивши про себе всьому світові, як про державу могутню та славе-

тну, з якою варто рахуватися, тепер, так легко переступаючи через власну гордість, хапає крихти з долонь все тих же панів? Час схаменутися і на решті зрозуміти, що щастя там, де ми!

Примітивно вважати, що підписавши на папері угоду про вступ до ЄС, ми одразу чарівним чином перетворимося на «цивілізованих європейців». Насамперед, треба залишитися українцями, а цивілізованість приходить не з членством у світових альянсах. Вона повинна формуватися як загальнодержавна ідеологія з кожного громадянина як осередку соціуму, що містить в собі високі морально-етичні якості. Ми зухвало оголошуємо війну корупції, а самі не можемо донести до смітника обгортку з морозива, викидаючи її на узбіччя тротуару.

Ми повинні широко розплющити досі примружені від блиску чужих здобутків очі та самі, підвернувши рукави, збудувати собі кращу долю. Почати можна з будування доріг, реанімації сільського господарства (бо Україна априорі є аграрною державою), покращення медичного обслуговування та підвищення якості освіти. Українці мають усвідомити, що лише натхненна праця, раціональне використання власних природних ресурсів, вміле керування економічним потенціалом країни, а також бережливе та поважне ставлення до власних історії, культури та ментальності дадуть змогу по цеглинках збудувати шлях у щасливе майбутнє.

Ілляшенко А. О.
НТУ «ХП»

МАЙСТЕРНІСТЬ ПЕДАГОГА НА ЗАХИСТІ ДУХОВНОСТІ

*«Шукаємо щастя по країнах, століттях,
а воно скрізь і завжди з нами...
Нема його ніде від того, що воно скрізь.
Воно схоже до сонячного сйва –
відхили лише вхід у душу свою»
Г. Сковорода*